

faa vil det rimeligvis ikke være muligt for Finantsministeriet som Hartkornseier at kunne gjøre det. Jeg antager imidlertid, det er Mindretallets Mening, at Finantsministeriet skulde som Hartkornseier i disse Sogne anlægge Sag imod Kirke- og Undervisningsministeriet for denne Foranstaltning. Nu gaar jeg ud fra, at den Betragtning ikke i og for sig er rigtig, men at man kan undrage sig paa sædvanlig Maade fra denne Bevilling, og stiller jeg mig da overfor dette Spørgsmaal, om det er billigt, at Staten i en Kommune, hvor den eier den største Del af Hartkornet, forhøier Lønningen for de Lærere, der have haft 6—700 Kr. i Indtægt, og saa svarer jeg og mine Venner: Ja, det er billigt. Det er ikke saaledes som dengang, da vi talte om Tillæg til Lærerne, og hvor man fandt det saa overordentlig billigt, at visse Lærere i Skoleraadskredsen skulde svare af deres Tillæg til dem, der havde mindre Løn, nemlig under 800 Kr. Men — som jeg dengang yttrede og nu gjentager — der er færre Tilfælde, hvor Kommunerne ikke ere istand til at lønne deres Lærere ordentlig, og hvor Skoleraadet af visse rimelige Grunde kan negte Tilskud til saadanne Kommuner, og i saadanne Tilfælde maa, naar Sagen forhandles her, Billighedshensyn være det Afgjørende. Jeg siger altsaa: Stille vi os udenfor Statens juridiske Forpligtelse, og spørger man os, om vi, naar der forlanges en Forhøjelse af disse 4 Læreres Løn under disse Forhold, da ville yde denne Bevilling, saa svarer jeg for mit Bedkommende: Ja. Det er det, der ligger i min og mine Venners Modstand imod dette Forslag og vor Tilslutning til Finantslovsforslaget paa dette Punkt, og intet andet. Jeg forstaaer ikke ganske de ærede Forslagsstilleres Opfattelse; thi saaledes, som Forslaget er fremkommet, indeholder det jo en Misbilligelse af Ministerens Bevægelse paa dette Omraade. Man forlanger ikke Foranstaltningen omgjort, undtagen hvor Sogneraadet usfrivillig, altsaa nødvendigt, er gaaet ind derpaa; men her foreligger nu et Tilfælde, hvor Sogneraadet utvilsomt frivillig er gaaet ind paa denne Foranstaltning, og saa maatte de Herrer jo ogsaa efter deres Forslag til Beslutning, som jo ikke berører den konstitutionelle Besjættelse, med Glæde have erkjendt, at den Betingelse, som de have stillet for en saadan Bevægelse, var tilstede her. Altsaa, naar det Spørgsmaal stilles: Om vi paa Finantsloven ville yde disse Lærere i de Sogne, hvor vi eie det største Hartkorn, dette Tillæg, saa svarer jeg: Ja. Hvad den anden Side af Sagen angaar, om, hvorvidt Forhandlingerne som dette Spørgsmaal slutter sig til Ministerens Bevægelse overhovedet, saa komme vi tilbage dertil under Behandlingen af Tillæggsbevillingsloven, og jeg skal da her forud bemærke, at det er vor Agt at indstille det Forslag, som der stilles, til Regtelse,

altsaa til Henvisning til Statsrevisionen, for at Forholdet kan blive nærmere undersøgt. Derved komme Lærerne ikke til at tilbagebetale den Godtgjørelse, de ogsaa for Statens Hartkorn have faaet; men man spørger kun for, at Sagen kan blive nærmere undersøgt, fordi det Bilag, vi have faaet om denne Sag, og som vil fremkomme i Betænkningen til Tillæggsbevillingen, ikke siger noget Udtrykkeligt om, at Forandringen er foranlediget af Ministeren. — Jeg gaar over til § 21, og her møde ærede Medlemmer ganske rigtig endel nye Forslag; men de fleste af disse nye Forslag vedkomme dog gamle Sager, der staa paa Finantsloven, saa jeg haaber, at det ikke vil være uoverskommeligt at danne sig en Mening om dem ved den Diskussion, vi nu føre. — Det første Forslag under Nr. 25 angaar en Understøttelse til forhenværende kongelig Skuespiller Manzius, fra hvem vi have foreliggende et Andragende med Oplysninger om hans Helbredstilstand. Jeg er overbevist om, at ethvert af Thingets Medlemmer kjender Skuespiller Manzius, og man veed ligeledes, hvilken Betydning han har haft i en ikke kort Række for vor nationale Scene, og man kjender ogsaa, delvis i alt Fald, den Foranledning, som førte ham bort fra Theatret uden Pension. At han siden ved dels scenisk og dels anden dramatisk Virksomhed har udrettet ikke ubetydelig Nytte, turde ogsaa være bekjendt. Naar en Mand efter et saadant Liv kan trænge til nogen Bistand, selv om han ganske vist ikke har nogen juridisk Ret dertil, har Udvalget troet, at der var Grund til at indkomme Ministerens Forslag, og vi haabe, at Thinget deler denne Udvalgets Opfattelse. — Under Nr. 26 har Udvalgets Flertal stillet et Forslag, for hvilket jeg skal gjøre en Undskyldning fra Flertallets Side overfor den ærede Minister, idet vi ikke have haft Leilighed til at forhandle med Ministeren om dette Forslag. Det angaar et midlertidigt Tillæg til Literat Magnus Grixson og er bygget paa et Andragende fra denne Mand. Han er nu over 70 Aar og paa Grund af den Maade hvorpaa han ved sin literære Virksomhed har søgt sin Overbevisning og den Forskjel, der paa flere Punkter er mellem denne Overbevisning og den raadende i de herskende Kredse i Forbindelse naturligtvis med, hvad deraf kan blive Følgen, har han ikke havt Andet at leve af end sin vistnok lidet lønnende literære Virksomhed. End af hans Venner have skaffet ham en lille aarlig Livrente, og Udvalgets Flertal har ment, at, naar han efter sit Andragende fik den her anførte lille Sum, kunde han leve uden væsentlige Næringsforger sin Alderdoms Dage. Det er dette Forslag, som vi anmode den ærede Minister om at modtage. — Forslaget under Nr. 27 skal jeg ikke videre opholde mig ved. Det er paa en gammel Konto, som er Thingets Medlemmer bekjendt, og som jeg veed har Thingets Sympathi, at den ærede Minister foreslaar en Forhøjelse, og Udvalget er al-